

hana repová

OD AUTORKY
BESTSELLERU
Boh plače
potichu

PRAVDA
O NÁS DVOCH

hana repová

O PRAVDA
NÁS DVOCH

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 027 - 2

hana repová

O PRAVDA
NÁS DVOCĚH

moderné romány

Copyright © Hana Repová 2019

Prológ

V živote každého z nás sú veci, ktoré ľutujeme. A neverím nikomu, kto tvrdí, že by v živote neurobil nič inak. Pravdaže by urobil. Len sme niekedy príliš zbabelí na to, aby sme si to dokázali priznať.

U mňa to nie je iné, hoci navonok sa snažím tváriť, že som nad vecou. A väčšina ľudí ma pozná príliš málo na to, aby ma prekukla. Keby som mohol vrátiť čas, nikdy by som nešiel na oslavu svojho najlepšieho kamaráta, nikdy by som tam nepil a zabránil by som tomu, aby sa jeho neverná priateľka dostala ku kľúčom od jeho auta. A ak by sa mi to predsa len nepodarilo, bolo ešte niečo, čo by som už nikdy neurobil...

Neopil by som sa a ak predsa, nešiel by som pripiť na druhý deň do nemocnice, aby som nemusel

celý život žiť s pocitom, že som možno zaviniť smrť dcéry svojho kolegu. Laura mi prakticky umrela pod rukami a hoci ma môj nadriadený presviedčal, že som jej smrť nezaviniť, nikdy si to celé neodpustím. Často na to myslím, zahrňam ju do svojich modlitieb a prosím ju o odpustenie. Lebo iba ona jediná je toho možno schopná.

A ak by mi zostala ešte jedna možnosť, už by som nikdy nedovolil, aby z môjho života zmizla Nil. No to je už celkom iný príbeh a iná pravda. Pravda o nás dvoch.

Kapitola 1

Nil sedela na slnkom vyhriatych schodoch pred bytovkou, v ktorej bývala prevažne len s mamou, a čítala jednu zo svojich obľúbených kníh, keď pri bytovke oproti zastalo staré ošúchané auto. Tackajúci muž, čo z neho vystúpil, sa pohol smerom k dverám toho domu. Auto pomaly odchádzalo, ale niekto ešte stiahol okienko a zakričal zopár vulgárnych výrazov. Muž zastal a vystretým prostredníkom zamával za odchádzajúcim autom. Auto zmizlo za rohom a jeho pohľad spočinul na Nil. Provokačne sa na ňu zahľadel a prekrížil si ruky na prsiach. Bolo prineskoro na to, aby sa utekala schovať domov. Hoci sa tvárila, že ďalej číta, cítila na sebe jeho pohľad a potlačila nutkanie ujsť. Možno ju dnes nechá na pokoji.

„Čo tam sedíš, ty chudera... Slníš sa? Čo keby si ťahala sniť sa domov?“

Spustila hlavu ešte nižšie do knihy a tvárila sa, že ho vôbec nepočuje.

„Otec, máš telefón...“ Z domu, pred ktorým ten muž stál, vybehol chalan len o niečo starší od nej. Muž sa tackavým krokom pohol dovnútra, šomrúc čosi, a rozhadzoval pritom naširoko rukami. Chlapec vošiel za ním, no predtým ako zatvoril dvere, sa po nej ešte raz ohliadol. Možno sa ich pohľady stretli, no boli od seba príliš vzdialení na to, aby to vedeli s istotou.

„Matthias? Matthias, kto volal? Ten telefón je hluchý!“

Chlapec sa stratil v dome a Nil si konečne vydýchla. Bývať vedľa rodiny, čo neznášala cudzincov, nebolo pre turecké dievča jednoduché, no za tie roky si už zvykla. Naučila sa rozoznať zvuk susedovho auta už z diaľky a poväčšine sa mu včas pratala z cesty. Už dávno si prestala želať, aby sa odtiaľto odsťahovali, lebo vedela, že k tomu nikdy nepríde. Bývali v byte pre rodiny odkázané na sociálnu pomoc štátu a na pridelenie iného takéhoto bytu sa čakalo dlho. A musel byť na to pádny dôvod. Keď jej bolo naozaj ťažko, zatvorila v tichu izby oči a v duchu sa preniesla k starkej na slnkom zaliatu kamenistú pláž tureckého pobrežia. V bezpečí svojej izby mohla snívať o tom, že tam bola doma. No keby

len trochu otvorila svoju dušu realite, vedela by, že aj tam už bola len cudzinkou. V Nemecku bola cudzinkou, lebo sa narodila v Turecku. Mala turecké meno, korene, a vyznávala ich hodnoty a tradície. Ani nehovoriac o tom, že jej husté gaštanové vlasy a veľké mandľové oči ihneď prezradili jej pôvod. A v Turecku bola zasa cudzinkou, lebo neovládala svoju materinskú reč tak bezchybne ako jej rovesníci, nepoznala ich hry ani slangové výrazy detí hrajúcich sa na pláži. Napriek jej snahe sa do jej výslovnosti votrel ľahký nemecký akcent, ktorý domáci hneď odhalili. Slnko pomaly zapadalo, a tak vstala a vošla späť do prázdneho bytu. Po západe slnka mala prísne zakázané zostávať vonku. Nebol tu síce nikto, kto na jej poslušnosť dohliadal, no považovala za najmúdrejšie držať sa maminých zákazov. Ticho sa odrážalo od stien a ona si želala nabažiť sa ho, aby si ho vedela neskôr vybaľiť ako čokoládu, čo si občas odložila na neskôr. Bola to zriedkavá pochúťka v časoch, keď mala mama jednu z jej „ľúbezných nálad“. Lahla si na posteľ a v lone držala knihu v turečtine, ktorú čítala už niekoľko dní. Ten jazyk jej dával naozaj zabrať. Keby bola v nemčine, zhltna by ju za dva, nanajvýš tri dni. Knihy boli jej vášeň, jej čarovný svet, útočisko. Po pár riadkoch jej myseľ zablúdila k starej mame. Ako rada by bola teraz v jej kuchyni. Robili by spolu baklavu a spievali piesne, čo starú mamu naučila ešte jej stará mama.

Bolo jej za ňou smutno. Za jej láskavým úsmevom, za jej vôňou aj jej pohladením. Istý čas si dokonca myslela, že je to jej mama, lebo ju vychovávala. Až po príchode do Nemecka sa jej začali ujasňovať príbuzenské detaily.

Matthias sledoval z okna svojej izby ako sa v izbe, v ktorej bývala Nil, rozsvietilo svetlo. Zasa raz prekabátil svojho otca a odlákal ho predstieraným telefonátom z Nilinho dosahu. Prečo musel to dievča neustále urážať? V rodine jeho otca cudzincov nikdy nemali v láske, no potom ako otec prišiel o prácu taxikára a dostal ju namiesto neho turecký inžinier, prišiel aj o posledné zvyšky zdravého rozumu. Že o tú prácu prišiel vlastným zavinením a hlavne tým, že chodil do práce pravidelne opitý, odmietal brať do úvahy. Ani to, že ten turecký inžinier, ktorý to miesto po ňom dostal, bol na túto prácu príliš kvalifikovaný a vlastne by mal pracovať na celkom inom mieste a za celkom inú mzdu. Pre jeho otca bolo jasné iba jedno. Cudzinci sa tu roztahovali a pripravovali domácich o ich prácu. Svetlo v Nilinej izbe zablikalo a zhaslo. Stávalo sa to bežne, minimálne dvakrát za týždeň. Vedel, že bude chvíľu tma. Tušil, že hľadá náhradnú žiarovku a o minútku znova rozsvieti. S tou elektrinou v ich byte čosi nemohlo byť v poriadku. Sledoval čas na svojich starých hodinkách. Dával jej ešte tridsať sekúnd. Päť, štyri, tri...

Svetlo. Videl, ako prešla cez izbu a odnášala stoličku, na ktorej pri výmene žiarovky stála, znova k stolíku. Keď sa otočila, inštinktívne sa prikrčil, hoci ho cez hustú bielu záclonu aj tak nemohla vidieť. Napriek tomu musel byť opatrný.

*

Prvý raz si ju všimol, keď mala asi päť rokov. On mal vtedy už celých osem a chodil každé ráno okolo ich domu do školy. V to ráno ho po príchode na ulicu privítal krik a bezútešný plač. Vonku pri vedľajšej bytovke stál taxík a pri ňom staršia žena. Nil srdcervúce plakala a natahovala za ňou ruky, no ďalšia o čosi mladšia žena ju pevne zvierala v náručí a ťahala smerom k domu. Musela to byť jej matka, lebo celý čas na ňu kričala a staršej žene vydávala strohé pokyny a gestikulovala, aby už išla. Po lícach tej staršej zo žien tiekli také isté slzy ako u Nil. Hoci turecky nevedel ani slovo, vydedukoval, že chcela odísť so starou mamou, no jej matka jej v tom bránila. Dovtedy nevidel v niečej tvári tolko bolesti a zúfalstva ako v tej jej. Nikdy predtým, ani potom, s ňou nehovoril, napriek tomu rýchlo pochopil, že ona sa mu zámerne vyhýbala. Možno mala pocit, že je taký istý ako jeho pijanský, za všetko zlé vo svojom živote cudzincov obviňujúci, otec. Matthias

sa na ňu ale pozeral rád, hoci len potajme. Aspoň si to myslel. Aj vtedy, v ten deň, keď ju nenápadne sledoval, ako vonku pleje burinu v malom riadku kvetov, čo zasadila pri vchode do ošarpanej bytovky. Jeho otec mal znova návštevu. Niekoľko alkoholom potužených priateľov a ich deti. Matthias sa odmietol zúčastniť ich hlučnej zábavy s výhovorkou, že sa musí ešte učiť. Na ceste do domu zbadal Nil a na moment nemohol odolať pokušeniu pozorovať ju. Mala deväť rokov a zo dňa na deň bola krajšia. Sledoval ako opatrne kyprí zem a zbavuje ju buriny. Jej ruky pracovali napriek jej mladému veku rýchlo a isto.

„Ale ale... mladý pán sa nám zahľadel do tureckej slečinky!“ otcov polotriezvy kumpán sa išiel vy-močiť za roh domu a znenazdajky sa objavil rovno za Matthiasovým chrbtom, bez toho aby ho počul. Doriti! Ako mohol byť taký neopatrný!

„Do nikoho som sa nezahľadel!“

„Helmut! Poď sem, mám pre teba prekvapenie...“

Muž chlapca nešetrne uchopil za golier košele a volal na jeho otca. Matthias sa mu snažil vytrhnúť, no ten, od pálenky a potu páchnuci chlap, ho držal pevne ako kliešť.

„Čo je? Čo sa deje?“ Jeho otec sa objavil takmer okamžite. V kútiku úst mal zapálenú cigaretu a krvou podliate oči upieral na svojho syna.

„Pozri sa na to! Tvojmu synáčikovi sa zapáčila susedka...“ Prižmúrené oči jeho otca sa upreli priamo na neho. Chytil ho svojou obrovskou rukou rovno pod krk a nemilosrdne zatlačil prsty do jeho hrdla. Matthias nemohol prehýtať ani dýchať. Otcova dlaň drvila jeho hrdlo. V strachu, čo ho ovládol, sa pokúsil uchopiť otcove prsty a vyslobodiť sa z jeho stisku, no otec a jeho kamaráti sa len smiali. Po chvíli, ktorá mu pripadala ako hodina, ho konečne pustil, no skôr ako stihol poriadne lapiť dych, dostal tvrdý úder do tváre. Žlč sa v ňom dvíhala a najradšej by mu to ihneď vrátil. No vedel veľmi dobre, že nemá proti nemu žiadnu šancu. Kútikom oka zahliadol mamu, ako sleduje z okna jeho nemotorné pokusy vstať zo zeme. Prikryla si ústa, no neodvážila sa postaviť otcovi ani keď bol sám, nieto ešte teraz. Bola v jeho rukách len bábka. Matthias jej pomoc ani neočakával. Vedel, že otcov trest pre ňu, ak by sa proti nemu postavila v kruhu jeho kumpánov, by bol nemilosrdný.

„Ak sa ti teda nepáči, hoď po nej kameň!“ Jeden z tých faganov, čo patrili otcovmu kamarátovi, pred neho strčil otvorenú dlaň s veľkým kameňom, čo zdvihol na ich neupravenom dvore.

„Čo?“

„Ak sa ti nepáči, tak to dokáž! Hoď po nej kameň!“
zopakoval ten chalan so škodoradostným úsmevom.

Všetky pohľady prítomných sa upreli na Matthiasa. Jeho otec pristúpil bližšie k nemu, zobral kameň z chlapcovej dlane a podal ho Matthiasovi.

„Tu máš! Hoď ho po nej! A mier na hlavu!“

Matthias uprel pohľad na Nil, ako si ďalej nič netušiac plela svoj riadok a v duchu ju úpenlivo prosil, aby sa zdvihla a zmizla v bytovke. No jeho nemá prosba zostala nevypočutá. Všetky oči zastali na ňom a telom mu prebehla vlna paniky. Vedel, že nemá na výber. Ak to neurobí, potvrdí ich teóriu a to bude pre Nil oveľa horšie. Vedel, že jeho otec bol pripravený hodiť ten kameň sám a jeho muška bývala presná. Ak to neurobí, stiahne na Nil pozornosť nielen svojho otca, ale aj ostatní sa na ňu zamerajú. To nemohol dovoliť. Nemal inú možnosť. Musí ten prekliaty kameň hodiť. Zobral ho do ruky. Cítil ťažobu vo svojej dlani, no tá na jeho srdci ju niekoľkonásobne prevyšovala.

„Predstav si, že hádžeš šípky a jej hlava je stredový kruh. Snaž sa získať čo najväčší počet bodov.“ Jeho otec sa podnapito uškŕňal svojmu nepodarenému vtipu a čakal na zásah.

„No tak! Nebudem tu do večera. Hádž konečne! Kruh okolo neho sa zúžil. Cítil, ako mu otec dýcha na krk. Odstúpil, od zápachu lacnej pálenky, zhlboka sa nadýchol a zahnal sa. Chcel hodiť ten kameň ponad jej hlavu, akoby len o niekoľko centimetrov netrafil svoj cieľ. Napriek tomu, že si bol istý, že

tým na seba strhne otcov hnev. No Nil sa práve v tom momente postavila, aby si posunula podložku, na ktorej kľačala. Trafil ju do paže. Presne medzi rameno a lakeť. Ulicou sa rozľahol jej výkrik, keď sa bolestivo chytila za ruku. Hrabličky, čo držala v ruke, jej spadli na zem. Všetci okolo neho sa smiali, len otec ho zozadu prudko udrel po hlave.

„Ach, ty nemešlo! Mám ti ukázať, ako sa to robí?“ zdvihol zo zeme ďalší kameň, pripravený ukázať Matthiasovi, ako sa správne mieri.

*

„Hej! Čo to robíte! Okamžite volám políciu...“

V okne nad Nilinou hlavou sa zjavila susedka. Matthias ešte nikdy nebol tejto zvedavej ženskej vďačnejší ako práve teraz.

„Naničhodníci! Toto sa vám len tak neprepečie...“

„Poďme dozadu.“ Otec kývol hlavou za dom. Vedel, že syn tej ženy je policajt a mal s ním viackrát opletačky. Nemal chuť robiť si ďalšie nepríjemnosti.

Všetci sa vzdialili, len Matthias tam stál a cível na Nil, ako plače a drží si boľavú ruku, až kým nezmyzla vo vchode. Predtým, ako sa dvere za ňou zatvorili, sa ešte raz otočila a pozrela jeho smerom. Videla ho a presne vedela, že to ON bol ten, kto hodil kameňom.

„Povedal som dozadu!“ Jeho otec ho zdrapil za vlasy a ťahal za dom, kde boli schovaní pred pohľadmi zvedavých susedov. Ktosi priniesol ďalšiu fľašu, a tá ich pozornosť obrátila iným smerom. Matthias využil, že sa o neho už nezaujímajú a zmizol v dome. Vybehol do svojej izby a podišiel k oknu. Nil zmizla a vonku začal padať súmrak. Na moment čakal a dúfal, že sa znova ukáže. Že uvidí, že ju ruka už nebolí, no vedel aj to, že dúfa márne. Tá rana bola príliš silná a jej ruky príliš chudé na to, aby sa z takého úderu rýchlo spamätala. Zrazu sa v jej okne rozsvietilo a on videl, ako prešla po izbe. Vedel aj to, že tam okrem nej nie je nikto, kto by jej pomohol alebo ošetril ruku. Jej otca tu vídal zriedkavo. Prišiel tak raz za štvrt roka, zdržal sa niekoľko dní a opäť zmizol. Matka pracovala na zmeny v neďalekej továrni. Zrazu svetlo v jej izbe zablikalo a zhaslo. No tentoraz čakal márne, že Nil si prinesie stoličku a vymení žiarovku. Zostala tma a po jeho ufúľanej chlapčenskej tvári tiekli slzy.

Neskoro v noci, keď jeho matka odišla do postele a otec hlasno chrápal na gauči v obývačke, vkradol sa do kúpeľne a prezrel obsah lekárničky. Vedel, že tam boli silné lieky proti bolesti, čo jeho matka brala pri migréne. Čo pomáha na bolesť hlavy, predsa musí pomôcť aj pri iných bolestiach. Potajme vybral jeden blister liekov a vopchal si ho do teplákov, čo si

rýchlo natiahol na pyžamo. Opatrne vyšiel z kúpeľne a po špičkách opustil byt. Vyšiel von a hľadel do ešte stále tmavých okien protilahlej bytovky. Svetlo v jej izbe sa už po zvyšok večera nerozsvietilo. Aj všetky ostatné miestnosti zostali tmavé. Tak rád by jej povedal, ako ho to mrzí. Že naozaj nechcel. Že musel...

Ale ako jej to mal vysvetliť? Dvere od vchodu boli dokorán otvorené. Po chvíľke váhania vykročil rovno k nim a bez problémov sa dostal až k dverám ich bytu. Chvíľu v tme načúval, no všade vládlo ticho. Žiadne svetlo, žiadne zvuky. Potom nabral odvahu, položil opatrne lieky na rohožku pred dverami a zaklopal. Zbehol dolu pod schodište a čakal. Dúfal len, že svetlo na schodisku nezhasne priskoro. V skle vchodových dverí videl odraz, keď sa dvere otvorili a Nil opatrne zastala na prahu. Videl, že má oči ešte stále opuchnuté od plaču a na nahom ramene sa jej už črtala veľká modrina. Zbadala lieky ležiace na rohožke a zmätene ich otáčala v prstoch. Potom sa pozrela smerom hore. Očividne si myslela, že ju priniesla jej suseda, ktorá ju dnes popoludní svojím krikom zachránila.

„Ďakujem,“ zavolala do ticha a zmizla opäť za dverami.

Matthias sa potichu vkradol do svojej izby a sadol si k oknu. Túžobne čakal na to, aby sa svetlo

v byte oproti rozsvietilo. No zostala tma. Na druhý deň veľmi skoro ráno ho zobudili požiarne sirény. Z bytu oproti sa valil dym. Jeho detské srdce stuhlo od hrôzy a jeho obavy sa naplnili. Nikdy viac ju už nevidel...

O dvadsaťšesť rokov neskôr...

Kapitola 2

„Pýtal som sa vás, čo bolo vašou motiváciou študovať medicínu?“

„Prosím?“ Matthias potriasol hlavou a pokúšal sa vrátiť do prítomnosti. Sedel práve v tichom kúte elegantnej hotelovej kaviarne a dával interview novinárovi z najčítanejšieho nemeckého denníka, keď ho opäť raz prepadli spomienky na svoje detstvo.

„Bolo to niekoľko osobných dôvodov, z ktorých ani jeden nebol dôležitejší než ten druhý,“ odvetil vyhýbavo.

„A prečo ste sa rozhodli uskutočniť takú náročnú operáciu na vlastné náklady práve pre toto dieťa? Musela vás predsa niečím osloviť.“

Operácia, ktorú so svojim kolegom urobil, bola výnimočná jedine tým, že rodičia toho dieťaťa si ju